

Phần 8

Bà Bành lắng nghe lời giải thích của bà thầy Chín:

- Cái số của cậu Hai nhà này nó phải như vậy. Số bảy vợ thì chạy trời cũng không khỏi nắng. Tránh đi đâu cũng chẳng khỏi. Mà có như vậy thì đường công danh mới hạnh thông, mới phát lên như ngày nay!

Bà chủ Bành thở dài:

- Đã hai ba con rồi mà nào có thấy gì đâu...

Mụ Chín lên giọng:

- Sao không thấy gì bà chủ! Cậu Hai từ thư ký tòa án, nay đã leo lên tới chức biện lý, chớ phải..

Bà Bành chặn lời:

- Ý tui muốn nói là nó càng lên cao thì chuyện nhà nó càng rối thêm. Con vợ lớn nó ghen mắt ăn mắt ngủ, rồi còn đủ thứ chuyện khác nữa. Mà nè, nghe con Sáu nói, bà còn có cách khác nữa phải không?

Mụ Chín hạ thấp giọng:

- Thì như tui nói hôm trước đó. Mà cái này cũng không phải do tui làm được nghe. Phải sự phụ của tui, thầy Tư Sung, ông học được phép này từ bên Xiêm về. Mà nghe nói, xuất xứ của nó cũng từ bên Tây Tạng.

Bà củ Bành hơi sốt ruột:

- Bữa rồi nghe con Sáu Thắm nói bà cần đưa con gái đồng trình...

Mụ Chín reo lên:

- Đúng! Vụ này phải có thứ đó mới làm được.

Bà chủ Bà Bành sợ tôi tớ khác nghe được nên nói thật khẽ:

- Tính thì có tính. Nhưng sao tui thấy... bất nhân quá!

Mụ Chín trề môi:

- Bất nhân gì bà ơi? Con gái xứ mình mười sáu mười bảy đã lấy chồng hết rồi, có còn trinh tiết được đâu mà giữ với gìn. Mà giữ để làm gì khi đời rã ruột! Tui nói thiệt, nếu tui có con gái tui cũng đem tới...

Thấy mình lỡ lời nên mụ ta ngừng nói, đưa mắt nhìn bà chủ nhà. Bà chủ Bành vẫn nhẹ giọng:

- Tui kiếm được một đứa. Nhưng sao thấy bất nhân, chỉ vì nó còn...

- Chắc bà chủ nói nó còn quá nhỏ chứ gì? Bà nên nhớ, vụ này phải gái dưới mười lăm mới làm được nghe!

- Nó mới mười bốn...

Mụ Chín lại reo lên:

- Tui biết ngay mà. Giàu như bà chủ thì cỡ tuổi nào mà không có!

Rồi mụ ta hạ thấp giọng:

- Tui nói rõ hơn để bà hiểu. Để tránh cho cậu Hai có tới bảy bà vợ, thì bà phải tìm một gái đồng trinh tuổi còn nhỏ, dưới mười lăm, để cậu ấy cưới làm nàng hầu. Cưới xong bảo đảm cậu Hai không còn có ý kiếm thêm vợ nữa và đường công danh của cậu cùng sẽ lên như điều cho bà coi!

Bà chủ Bành ra dấu cho mụ Chín giữ lời, bà ta nói:

- Tuy là có lợi cho cả con vợ nó, nhưng con này vốn ghen đến bất kể trời đất, nên việc này tui giao cho bà, phải làm cách nào đó nói cho nó thông, chớ còn..

Mụ Chín cả quyết:

- Tui cam đoan với bà, mợ Hai sẽ không hó hé gì đâu. Tui đã có cách!

Mụ ta ghé tai thì thầm gì đó một lúc, bà Bành ra vẻ hài lòng:

- Được đó Bà cố làm gấp đi.

Họ trao đổi thêm, rồi bà Bành móc tiền đưa, rồi còn dặn:

- Khi nào xong chuyện tui sẽ tính thêm.

Mụ Chín cho ngay tiền vào rúi rồi quày quả đi liền. Ra đến ngoài cổng đã gặp tài xế Ba đang lái chiếc Trac-tion trở tới, anh ta đưa tay ngoắc và giục:

- Bà lên xe lẹ đi!

Vừa leo lên xe chưa kịp ngồi yên chỗ thì tài xế Ba đã vọt chạy làm cho mụ Chín bật ngựa, phải kêu lên:

- Chạy gì như quỷ bắt vậy!

Viên tài xế không nói rằng, mặt cứ lạnh như tiền, nhân thêm ga. Khắp chốn nhà quê này mỗi khi nghe tiếng xe chạy qua thì đã biết là xe của ai, thấy đèn leo lè né tránh để khỏi mang họa, bởi họ đâu lạ gì kiểu chạy xe bạt mạng của cánh tài xế nhà họ Bành!

Chạy một khoảng khá xa, tay tài xế mới lên tiếng:

- Cậu Hai trách bà đó.

Mụ Chín giờ mới hoàn hồn:

- Trách gì mà trách, phải nói ráo nước miếng mới xong chớ bộ.

- Con nhỏ đâu?

Mụ Chín trợn mắt:

- Làm sao có ngay được mà con nhỏ với con to!

Tài xế Ba còn định nói gì thêm nữa thì bỗng có tiếng nói từ băng ghế phía sau:

- Chưa ai dám bắt ông biện lý chờ dài cổ như bà đó nghe, bà Chín!

Giật mình nhìn lại đã thấy quan biện lý Bành Tường. Thì ra này giờ ông ta cố tình mọp người phía băng sau, nên khi vội bước lên băng trước mụ Chín không nhìn thấy.

- Dạ bẩm...

Hai Tường xua tay:

- Không dài dòng nữa, kết quả ra sao?

Mụ ta cười cầu tài:

- Làm sao không xong được, bẩm quan...

- Nhưng nó đâu?

Mụ Chín hạ thấp giọng:

- Món hiếm thì đâu thể lộ ra công khai được thầy...

Hai Tường sốt ruột:

- Đừng dài dòng nữa, nó đang ở đâu?

- Ở nhà.

Biện lý Tường nạt lớn:

- Bà giỡn mặt với tui hả?

Đã quen với cảnh bị hù dọa và tâng bốc, nên mụ Chín vẫn giữ được bình tĩnh:

- Hàng đã nhập về kho của cậu Hai rồi, cậu tha hồ muốn làm gì tùy ý!

Hai Tường la lớn:

- Không xong đâu! Bộ bà muốn cho con chần cái nó xé xác cả tui nữa sao chứ!

- Sao không biết. Nhưng mà...

Mụ ta chồm ra sau, nói mà ngay cả tài xế Ba cũng không nghe được. Nghe xong Biện lý Tường hài lòng:

- Cũng được.

Tuy nhiên, vốn dè dặt và nể bà vợ chần ở nhà, nên anh ta dặn thêm:

- Nếu vậy thì bà phải làm cho kỹ, đừng để con chần cái đó ồn ào.

- Cậu Hai yên tâm, một khi bà Thầy Chín này ra tay thì có trời mới thoát được thôi. Năm năm luyện phép ở bên Xiêm mà! Bây giờ...

Hiểu ý mụ ta. Biện lý Tường móc bóp phoi lấy ra tờ giấy oanh (vingt piastre - hai mươi đồng - TG) đưa và dặn:

- Mọi việc êm xuôi sẽ có thưởng thêm.

- Dạ, cảm ơn cậu Hai.

Đến một đoạn đường vắng thì mụ Chín được thả xuống. Dù phải đi bộ khá xa, nhưng mụ ta khá hài lòng với số tiền hậu hỉ trong túi. Lúc này người mụ ta nghĩ đến chính là mợ Hai Tường, nhân vật mà cả bà chủ Bành và Hai Tường đều ngán khi đối đầu! Nhưng với mụ ta thì đó là chuyện nhỏ.

Bằng chứng là sau đó một giờ, mụ ta chờ Minh Nguyệt, vợ Hai Tường ở ngay đầu chợ. Khi vờ định bước lên chiếc xe song mã, vợ

Hai Tường đã nghe có ai đó gọi mình quay lại bắt gặp mẹ Chín, Minh Nguyệt cau mày:

- Bà kêu tui?

Mẹ Chín khúm núm:

- Dạ, bẩm mẹ Hai...

Nhìn thái độ mẹ ta Minh Nguyệt đoán biết là có chuyện gì đó, chị ta nhát gừng:

- Có chuyện gì cứ nói!

- Dạ, có chuyện này... Nhưng e không tiện...

Ra đầu cho mẹ leo lên xe, Minh Nguyệt bảo:

Xe mui kiếng, nói gì bên ngoài cũng không nghe. Đã vài lần nói chuyện với người phụ nữ này, nhưng mẹ Chín vẫn không thể nào ưa được chị ta. Bởi con người này vừa lạnh lùng, vừa nham hiểm hơn cả những gì loại người như mẹ từng gặp. Tuy nhiên, lần này mọi thứ đang có lợi thế nghiêng về phía mẹ, nên Mẹ Chín chưa vội nói khi đã bước lên xe rồi. Phải đợi đến khi cô ả lên tiếng:

- Chuyện gì nói mau, tui còn có công chuyện.

Lúc này mẹ Chín mới từ từ nói:

- Chuyện vợ bé của cậu Hai.

Quả là phát đạn duy nhất đã bắn trúng ngay đích. Minh Nguyệt đổi ngay thái độ:

- Bà biết chuyện gì, nói mau coi!

Đâm bị thóc, chọc bị gạo vốn là nghề của mẹ, nên đi cho đối thủ sứt ruột mẹ mới nhẹ giọng nói:

- Tội nghiệp mẹ Hai, môi nguy đã ở ngay trong nhà mà mẹ còn chưa hay biết!

Vốn nóng tính, nên Minh Nguyệt làm sao chịu đựng nổi, chị ta gắt lên:

- Có gì nói tui nghe coi, cái bà này!

Đến lúc đó mẹ Chín mới giáng đòn quyết định:

- Vợ bé cậu Hai đang ở ngay trong nhà mợ, mà mợ không hề hay biết.

- Cái gì! Bà nói...

Cô ả run lên, chụp lấy vai mẹ Chín, khiến mẹ rùng mình. Không ngờ cô ta vừa dữ dội lại vừa có sức khỏe hơn người, chỉ cần một cú chụp đã làm cho một bên vai mẹ ta đau điếng.

- Ai Nói mau!

- Đây tớ trong nhà này!

Câu nói như nhát búa tạ đập vào đỉnh đầu, khiến Minh Nguyệt choáng váng. À ta phải hỏi lại:

- Bà vừa nói... nói gì?

- Tôi nói con đây tớ, con hầu non còn mơn mớn xuân tình trong nhà này chính là vợ bé cậu Hai!

Bất chợt Minh Nguyệt phá lên cười, khiến cho lão già Hai đánh xe ngựa ngồi phía trước cũng phải giật mình quay lại. Lúc này, sau khi cười xong, Minh Nguyệt đã nói lớn:

- Chuyện đó chiêm bao cũng không có!

Mẹ Chín nghiêm giọng:

- Chuyện khó tin mà có thiệt mới khiến mợ phải đau tim chứ!

Rồi mẹ ta hạ thấp giọng:

- Nếu muốn chứng kiến tận mắt thì mợ phải cần tới tui.

Mụ nheo mắt một cách trịch thượng, khiến Minh Nguyệt phát cáu, nhưng không dám lộ ra mặt, phải dịu giọng:

- Có gì bà cứ nói...

- Mợ Hai...

Hiểu ý con người chỉ biết có tiền này, Minh Nguyệt nói ngay:

- Cho bà hai chục, bà nói rõ nghe coi!

Mụ Chín cười cầu tài:

- Mợ Hai có tiếng là xài kỹ, nhưng chuyện này phải khác... Cậu Hai cho tui gấp đôi mà tui còn không giữ kín được. Huống hồ... đồng cho tiền bà, biểu ém nhem chuyện này? Tui đâu nói gạt mợ.

- Vậy ông hứa cho bao nhiêu?

Đưa lên bốn ngón tay, mụ Chín nói khề:

- Bốn chục!

Minh Nguyệt kêu lên:

- Bà có biết bốn chục đồng mua được mấy trăm giạ lúa không?

- Dạ biết, nhưng cái đó...

Mụ ta cố tình nhìn đi nơi khác, khiến cho Minh Nguyệt đành phải hạ giọng theo:

- Thôi được, vậy bà lấy năm chục được không! Đó là vì tui muốn biết ngay, chớ còn dò tìm thì đâu có khó gì...

Mụ Chín phán một câu mà sắc mặt tỉnh rụi:

- Con Xuyên, con hầu mới của bà chủ Bành. Con đào tơ mới mười bốn tuổi...

- Thánh thần thiên địa ơi!

Cô ả nghiến răng trèo trẹo và gằn như không còn thờ được nữa...